

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' Εξοχήν παιδικόν περιοδικόν συγγραμμά, άληθες παρασθέν εις την χώραν ήμων άνηκεταί, και υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους κοίτας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ.
 Ξενοκρατικού δραχ. 7.—Ήξωκρατικού φρ. χρ. 8.
 Δι' συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
 και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ
 Έν Ελλάδε λεπ. 18.—Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0, 15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
 Οδός Αέλου, 119, έναντι Χρυσοσκηλατωσίση.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Έν Αθήναις την 13 Ιανουαρίου 1896

Έτος 1896.—Άριθ. 2

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια γ'ε σελ. 1)

—Τότε λοιπόν βγάλε δύο γράμματα από το όνομά σου και άς γίνη Κ α ί σ' Τάχα δεν έχομεν τὸ δικαίωμα νά κάμωμεν ὅ,τι μας άρέσει;

— "Α! Εὗγε Κορνηλία, νά μου ζήσης! Απὸ ιδέες δά, πάντα σου έρχονται λαμπρές. Αλλ' αν πρόκηται νά βγάλωμεν δύο γράμματα από τὸνομά μου, εγὼ προτιμῶ νά βγάλωμεν τέσσαρα από τὸ δικό σου.

— Απὸ τὸ όνομά μου;

— Ναι, ναι... από τὸ όνομά σου. Θα πάρωμε μόνον τὸ τέλος: Η λ ί α.

— Α, Καίσαρ!

— Σ' άρέσει νά βλέπης τὸ όνομά σου 'ς τὸ θησαυροφυλάκιόν μας ε; πές μου το λοιπόν!

— Αφού το θέλεις εσύ, γιατί ὄχι; εἶπεν ἡ Κορνηλία μετὰ τρυφερότητος και στοργῆς.

Και ὄλη χαρά, ἤσπασθη τὸν αξιόλογον άνδρα της μετὰ πολλῆς ζωηρότητος.

Και ἰδοὺ πῶς, μετὰ τὸν συνδυασμόν αὐτόν, οὐδεὶς μὴ γνωρίζων τὴν λέξιν Η λ ί α θά ἠδύνατο νάνοίξη τὸ ταμείον τοῦ οἴκου Κασκαμπέλ.

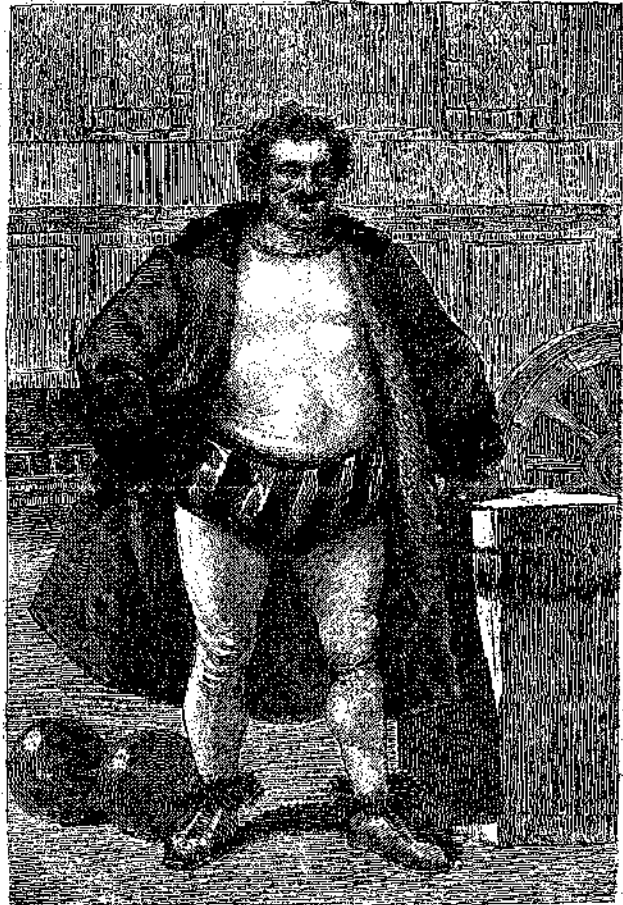
Μετὰ ἡμίσειαν ὤραν τὰ παιδία ἐπανάηλθον μετὰ τὴν βινία, χοιρομήριον, βωδινόν κρέας, πατάτες μεγάλας σάν πεπόνια και δαυλία μακρὰ ἕνα πῆχυν. Ὡς πρὸς τὸ ποτὸν ὑπῆρχε μεγάλη δυσκολία ποῖον νά ἐκλέξουν ἐκ τῶν πολλῶν και ποικίλων, τὰ ὁποῖα βρέχουν τοὺς Ἀμερικανικοὺς λαρυγγας. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισαν νά πῖουν ζῦθον ἀρρώδη και ἀπὸ ἕν ποτήριον σέ ρ υ.

Ταχέως ἡ Κορνηλία, βοηθημένη ὑπὸ τοῦ Μακρολέλεκα, τοῦ συνηθους βοηθοῦ της, ἐστρωσε τὴν τράπεζαν και παρίθεσε τὸ γεῦμα εἰς τὸ δεῦτερον διαμέρισμα τῆς ἀμάξης, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμωσεν ὡς αἰθουσα συγχρόνως και τραπεζαρία,

διότι εἶχε πάντοτε καλὴν θερμοκρασίαν, διατηρουμένην ὑπὸ τῆς ἐστίας τοῦ μαγείρειου. Ἐφαγον οὕτω πάντες και ὑψοράνθησαν μετ' ὀρέξεως περισσής, τὴν ὁποῖαν ἐδικαιολόγηι τὸ ἔκτακτον τῶν περιστάσεων.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Κασκαμπέλ ὠμίλησεν ὡς ἐξῆς, μετὰ τὸ ἐπίσημον ἐκεῖνο ὕφος, μετὰ τὸ ὁποῖον ὠμίλει συνήθως πρὸς τοὺς θεατάς.

— Ἄδριον, τέκνα μου, ἐγκαταλείπομεν τὸ Σακραμέντον, τὴν φιλόξενον αὐτὴν πόλιν και τοὺς εὐγενεῖς της κατοίκους, πρὸς τοὺς ὁποῖους ἐκφράζομεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας ἄνευ διακρίσεως χρώματος, εἴτε ἐρυθροῦς, εἴτε μαύρους, εἴτε λευκοῦς. Ἀλλὰ τὸ Σακραμέντον εἶνε εἰς τὴν Καλιφορνίαν και ἡ Καλιφορνία εἶνε εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἡ δὲ Ἀμερικὴ δὲν εἶνε εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἡ πατρισεῖνε πάντοτε πατρις και ἡ Γαλλία εἶνε εἰς τὴν Εὐρώπην, νομίζω δὲ ὅτι εἶνε καιρὸς πλέον νά μας ἐπανίδη ἡ Γαλλία κατόπιν μακρῶς, πολυετοῦς ἀπουσίας. Ἀπεκτιῆσαμεν περιουσίαν; Κυρίως εἶπετι, ὄχι! Ἐν τούτοις εἶμαθα κάτοχοι ἀρκετῶν δολλαρίων, τὰ ὁποῖα θά φαντάξουν μέσα εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν μας, ὅταν θά τάλλάξωμεν μετὰ χρυσῶ ἢ ἀργυρῶ γαλλικὰ νομίσματα. Ἐν μέρος τῶν χρημάτων αὐτῶν θά μας χρησιμεύσῃ δια νά περάσωμεν τὸν Ἀτλαντικόν, μετὰ κανὲν ἀπὸ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα ταχύπλοα, τὰ φέροντα τὴν τρίχρουν σημαίαν, τὴν ὁποῖαν ὁ Μέγας Ναπολέων περιέφερεν ἄλλοτε ἀπὸ πρωτεύουσῆς εἰς

Καίσαρ Κασκαμπέλ.

πρωτεύουσαν. Ὅστην ὑγείᾳ σου, Κορνηλία.

Ἡ Κυρία Κασκαμπέλ προσέκλινεν εὐχαριστοῦσα δια τὸ δειγμα τοῦτο τῆς στοργῆς, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε συχνότατα τῇ παρεῖχεν ὁ σύζυγός της, ὡσεὶ εὐγνωμονῶν δια τὰ καλά και ἄξια τέκνα τὰ ὁποῖα τῇ ἐγέννησεν.

Εἶτα ἐξηκολούθησε:

— Πῖνω και ὑπερ εὐδοώσεως τοῦ ταξιδίου μας! Εἶθε οἱ οὐριοι άνεμοι νά κολλῶνωσι τὰ ἱστία μας!

Και ἐσταμάτησε δια νά γεμίση καθενὸς τὸ ποτήριον μετὰ τὸ ἐξαίστιόν του σέ ρ υ.

α' Ἀλλὰ θά μου πῆς, Μακρολέλεκα,

ΑΙ ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

[ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΝΕΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ]

ΛΟΙΠΩΝ, μικροί μου φίλοι και μικραί μου φίλαι, έτοιμασθήτε!

Μίαν από τας Κυριακάς του προσεχούς Μαρτίου, — την πρώτην ή το βραδύτερον την δευτέραν — θα δεχθώ εις το Γραφείον μου (όδος Αίδου αριθ. 119).

Μάλιστα, θα δεχθώ θα δεχθώ όλους μου τους φίλους, όλους μου τας φίλας, διότι καταλασκύομαι να πιστεύω ότι κάθε μου αναγνώστης θα σπεύσῃ να δεχθῇ τὴν πρόσκλησίν μου.

‘Αλλά πῶς, — θά μου εἴπητε, πρέπει λοιπὸν να ἔλθωμεν ὅλοι ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἂν ἔλθωμεν, τὸ Γραφείον σου εἶνε τόσο μεγάλην, ἀγαπητὴ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ὥστε να ἡμπορέσῃ να μας συμπεριλάβῃ όλους μαζί, ὅσον μικροὶ καὶ ἂν εἴμεθα; Τί εἰδους συναγωγὴν θὰ κάμωμεν, με αὐτὸ τὸ στοιβαγμὰ πού μας περιμένει;

Μὴ σας μέλη! ἐπῆρα καλὰ τὰ μέτρα μου. Εἰς τὴν συναναστροφὴν μου θὰ λάβετε μέρος διὰ τῶν ἀντιπροσώπων σας. Θά μου γράψετε ἀπὸ μίαν ἐπιστολήν με ὃ, τι θέλετε να μου εἴπητε καὶ αὐτὴ θὰ σας ἀντιπροσωπεύσῃ.

‘Ε, τι λέγετε τώρα; ‘Οσο πολλοὶ καὶ ἂν εἴνε αὐτοὶ οἱ ἀντιπρόσωποι, δὲν θὰ τους χωρέσῃ τὸ Γραφείον μου; Καὶ ἡ συναναστροφή μας δὲν θὰ γίνῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἂφ’ οὐ θὰ ἀναγνώσω ὃ, τι θέλετε να

μου εἴπητε καὶ κατόπιν θὰ σας γράψω ὃ, τι ἔχω να σας εἰπῶ;

‘Επειτὰ μίαν ἐπιστολήν εἶνε ὁ καλλίτερος ἀντιπρόσωπος. Εἶνε ἡ εἰκὼν ἐκείνου πού τὴν γράφει, πιστοτέρα πολλάκις καὶ ἀπὸ φωτογραφίαν. ‘Επιστολή κομψή, ἔξυπνη, σεμνή, καθαρὰ, ὀρθή, λογικὴ, δὲν σημαίνει ὅτι τὰ προτερήματα αὐτὰ ταῖς ἔχει ἐκεῖνός πού τὴν ἔγραψε; Πόσας εἰκόνας μικρῶν μου φίλων ἔχω σχηματίσῃ οὕτω ζωηρὰς καὶ καθαρὰς εἰς τὴν φαντασίαν μου, ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς πού μου στέλλουν! Καὶ με πόσην μου χαρὰν, ὅταν ἡ εἰκὼν αὐτῆς κατασκύβῃ τὸ μητρικὸν μου βλέμμα, τοῖς ἀπαντῶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου!

‘Αλήθεια — ἐπειδὴ ἤλθε λόγος, — σὰς συνιστῶ πολὺ ν’ ἀναγινώσκετε τὴν Ἀλληλογραφίαν μου, ὅλοι καὶ ὅλαι. Αἱ ἀπαντήσεις μου ἐνδιαφέρουν πολλάκις ὅλους ἐν γένει τοὺς ἀναγνώστας μου καὶ ὄχι μόνον ἐκείνους, πρὸς τοὺς ὁποῖους ἀπευθύνονται.

‘Αλλ’ ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν Κυριακὴν μου. Θά μου γράψετε λοιπὸν ἀπὸ μίαν ἐπιστολήν.

Τὰς ἐπιστολάς αὐτὰς θὰ τὰς ἀναγνώσω, καὶ ἐπειδὴ θὰ εἴνε πολλαί, θὰ παρακαλέσω να μου ἀναγνώσῃ μερικὰς ἢ οἰκονόμος μου Μάρθα — τὴν ὅποιαν σὰς εἰστήσα εἰς προηγούμενον φύλλον — ἂν κουρασθῇ καὶ αὐτὴ, θὰ ἐπιφορτίσω τὸν φυγογιὸν μου Ἀγαπίαν ἂν κουρασθῇ καὶ αὐτός, θὰ τον διαδεχθῶν αἱ δώδεκα ἀδελφαί του καὶ ἂν κουρασθοῦν καὶ αὐταί, εἰμπορεῖ να μου χρησιμεύσῃ ὡς ἀναγνώστρια — ποῖος εἰδεύρει — καὶ ἡ γὰτὰ μου Πίσσα. Δὲν τὴν ἐδοκίμασα ἀκόμη, ἀλλ’ εἶνε τόσο ἔξυπνη καὶ τόσο ἐπιμελής, ὥστε πολὺ ὑποπεύομαι μήπως κρυφὰ ἔμαθε καὶ ἀνάγνωσιν.

Τελοσπάντων ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐπιστολαὶ θὰ ἀναγνωσθοῦν εἰς ἐπήκοον μου καὶ εἰς ἐπήκοον τῶν ἄλλων μελῶν τοῦ σπιτικοῦ μου. Θακούσω τὰς κρίσεις των, ἢ μάλλον θὰ ἴδω τὰς ἐντυπώσεις των, καὶ με τὴν βοήθειάν των, θὰ κρίνω καὶ θὰ βραβεύσω τὴν καλλίτεραν ἐπιστολήν, δηλαδὴ τὴν καλλιτέραν ἀπάντησιν.

— Ἀπάντησιν; Εἰς τί λοιπὸν θὰ σας ἀπαντήσωμεν, φίλτατὴ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ; Δέν μας ἐρώτησατε τίποτε!

Μὴ βιάζεσθε! Ἴδου ἀμέσως ἡ ἐρώτησις, τὴν ὅποιαν σὰς προβάλλω διὰ τὴν πρώτην μου Κυριακὴν:

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Κατὰ ποῖον τρόπον νομίζετε ὅτι θὰ εἰμποροῦσατε προσενηθῆτε εἰς τοὺς γονεῖς σας τὴν μεγαλητὴν ἐκπλήξιν, τὴν μεγαλητέραν εὐχαριστίαν;

Σὰς δίδω καιρὸν ν’ ἀπαντήσετε εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν, μέχρι τέλους Φεβρουαρίου 1896. Εἰς τὴν ἐπιστολήν ἐκείνην δὲν θὰ ἔχετε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῆς ἀπάντησεως εἰς τὴν ἀνω ἐρώτησιν, θὰ γράψετε δὲ ἀνωθεν: «Διὰ τὴν Ἀ Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως.»

Πρῶτον βραβεῖον θὰ ἀπονεύω εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ μου στείλῃ τὴν ὀρειότεραν ἀπάντησιν — θὰ δημοσιεύσω τὴν εἰκόνα του — τιμὴ ἐξαιρετικὴ — καὶ θὰ του χαρίσω ὡς βραβεῖον καὶ τί τι πού τρώγεται.

Δεύτερον βραβεῖον θὰ λάβουν δύο, οἱ μετὰ τὸν πρῶτον ἔχοντες καλλιτέραν ἀπάντησιν — καὶ ὡς βραβεῖον θὰ τοὺς στείλω ἀπὸ ἓν βιβλίον κατ’ ἐκλογὴν μου.

Τρίτον βραβεῖον θὰ δοθῇ εἰς τοὺς ἐπομένους τρεῖς, καὶ με ἓν βιβλίον μικρότερον.

Θάπονεύω καὶ τρεῖς ἐπαίνοους, πρῶτον, δεύτερον καὶ τρίτον — ἐννοεῖται δὲ ὅτι θάναφέρω, ὡς πάντοτε, ἐφ’ ἡμῶς καὶ τὰς λοιπὰς καλὰς ἀπαντήσεις.

Ἡ ἐν τῷ Γραφείῳ μου συναναστροφή — με ἄλλους λόγους ἢ κρίσις, — θὰ γίνῃ, ὡς σας εἶπα, τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν Κυριακὴν τοῦ Μαρτίου, θὰ δημοσιευθῇ δὲ με πολλὰς εἰκόνας, εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον φυλλάδιον τὸ ὅποιον θὰ ἐκδοθῇ διπλοῦν. Τότε εἶνε πού θὰ γνωρίσετε πρὸς ὅσον πῶς καὶ ἐμεὶ καὶ τὴν Μάρθαν καὶ τὸν Ἀναγίαν με τὰς ἀδελφὰς του, οἱ ὅποιοι ὅλοι σὰς ἀσπάζονται μὲ μεγάλην χαρὰν διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ με ζωηρὰν ἐλπίδα — καθὼς μοῦ λέγουν να σας γράψω, — ὅτι καὶ με σὰς θὰ διασκεδάσουν καὶ αὐτοὶ λαμπρὰ κάθε πού θὰ γίνεται «Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως.» Με τὴν ἰδέαν αὐτὴν ἡ Πίσσα κάμνει ἀπὸ τώρα κάτι ρὸν ρὸν ρὸν πολὺ ἐκφραστικὰ.

Αὐτὰ λοιπὸν καὶ σας περιμένω χωρὶς ἄλλο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΟΦΕΙΣ

‘Αν σὰς εἴπουν περὶ ἐνὸς ζῴου ὅτι κάμνει δύο καὶ τρεῖς ἐβδομάδας να φάγῃ καὶ ὑποθέσῃτε ἐκ τούτου ὅτι τὸ ζῶον αὐτὸ εἶνε ἐξαιρετικῶς λιτοδίαιτον, θάπατηθῆτε. Θὰ εἰσθε ἐκτὸς τῆς ἀληθείας περισσότερο, ἂν ὑποθέσῃτε ὅτι ὁ στόμαχος τοῦ ζῴου δὲν λειτουργεῖ με πολλὴν ταχύτητα, ὅτι ἡ πέψις εἶνε βραδέα. Τρώγει κατὰ μέγαρα διαλείμματα, ἀλλὰ τούτο δὲν σημαίνει ὅτι δὲν τρώγει πολὺ. Τὸ φαγητὸν του ἀπεναντίας ἀποτελεῖται πολλάκις ἀπὸ ὀλόκληρον αἶγα, ἢ δορκάδα ἢ καὶ μοσχάριον. Τὸ καταπίνει ὀλόκληρον διαμίας, χωρὶς να το ἔσχισῃ καὶ να το κομματιάσῃ, ὅπως ἐξαφνὰ ὁ λέων ἢ ἡ τίγρις ἀπλῶς μόνον το συνθλίβει, συντρίβει τὰ κόκκαλά του καὶ το μεταβάλλει σχεδὸν εἰς πολτὸν. Τὸ ζῶον τούτο εἶνε ὁ ὄφεις.

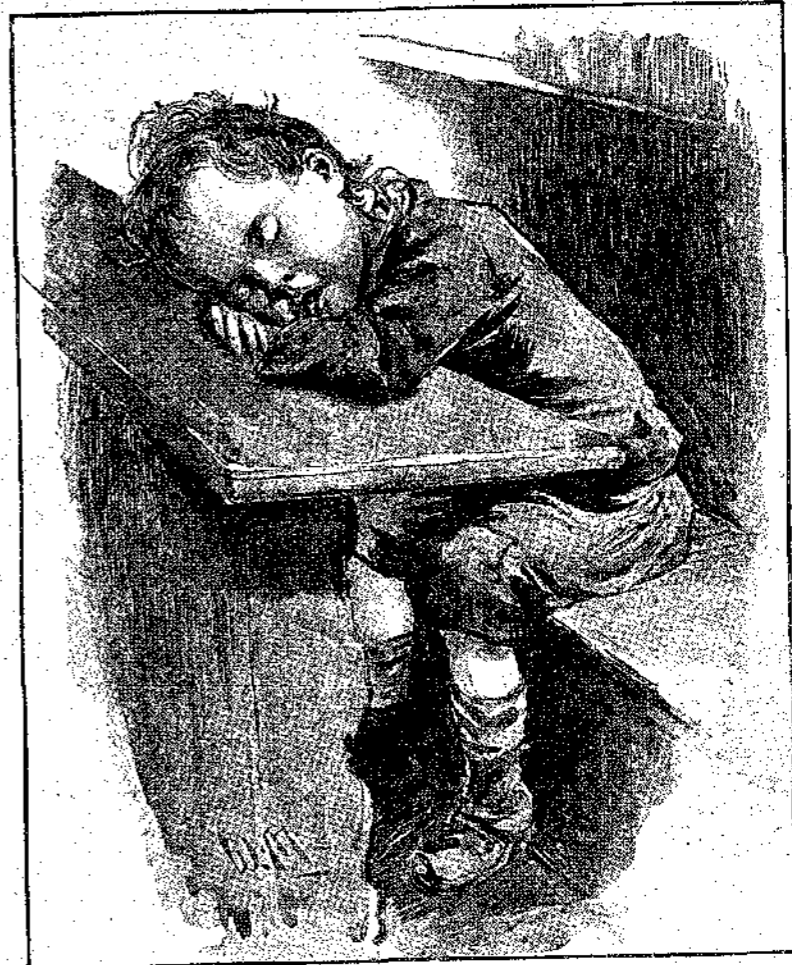
Οἱ ζωολόγοι διαιροῦν τοὺς ὄφεις εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας: εἰς ὄφεις ἰσθόλους (φαρμακεροὺς) καὶ εἰς ὄφεις ἰσθόλους, τὸ δῆγμα τῶν ὀσθίων δὲν εἶνε θανατηφόρον. Ἡ ἐχίδνα π.χ: ἡ ὅποια πολὺ συχνὰ ἀπαντᾶται καὶ ἐν Ἑλλάδι, εἶνε ὄφεις ἰσθόλος: τὰ νερόφειδα πάλιν δὲν ἔχουν δηλητήριον.

Τὸ ἄσπιον ἦριον ἐμπεριέχεται εἰς δύο ἰσθόλους, ἐπισκομένους ἐκατέρωθεν τῆς σιαγόνας τοῦ ζῴου, ἐκκρίνεται δὲ κατὰ τὸ δῆγμα καὶ χύνεται μέσα εἰς τὴν πληγὴν. Οἱ ἀνισθόλοι ὄφεις δὲν ἔχουν τοιοῦτους ὀδόντας. ‘Αλλὰ μὴ νομίζετε δὲν τούτο ὅτι εἶνε πάντοτε ἀβλαβεῖς καὶ ἀκίνδυνοι. Δύο ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους ὄφεις, ὁ βόας τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὁ πύθων τῆς Ἀφρικῆς, δὲν εἶνε ἰσθόλοι, ἀλλὰ σας βεβαιῶ ὅτι ἡ συνάντησις των δὲν θὰ ἦτο διόλου εὐχάριστος. ‘Εχουν τεραστίας διαστάσεις: τὸ μήκος τοῦ βόα π.χ: φθάνει πολλάκις μέχρι δεκαπέντε μέτρων: ὅταν εὐρεθῆτε εἰς κατάλληλον μέρος, μετρήσατε δεκαπέντε μέτρων διάστημα καὶ θὰ εἰδῆτε ὅτι δὲν εἶνε μήκος εὐκαταρρόνητον.

Οἱ ὄφεις ἐπιπίπτουν κατὰ τοῦ θύματος των ἐξ ἐνέδρας, τὸ περιπτύσσουσιν, τὸ περισφίγγουσιν με τὰς σπείρας των, τὸ συντρίβουσιν, τὸ ζυμόνουσιν, τὸ μεταβάλλουσιν, ὡς σας εἶπα, εἰς πολτὸν καὶ το καταβροχθίζουσιν. ‘Αλλ’ ἐπειδὴ ὁ πολτὸς οὗτος ἀποτελεῖ ὄγκον τεραστίον, συμβαίνει πολλάκις να μὴ ἡμποροῦν να τον καταπίουν διαμίας: τότε ὁ ὄφεις ἀπομένει μετὰ τὸ ἀποτρῦσαι σπῆρα ἀνοικτὸν καὶ περιπίπτει εἰς λήθαργον, εἰς ὕπνον, ὁ ὁποῖος παρατείνεται ἐνίοτε ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας. Κατὰ τὸ διάστημα τούτο δύναται τις να πλησιάσῃ τὸ θηρίον ἀφ’ ὀψὸς ἀλλ’ ἅμα το ἔξυπνίσῃ πάλιν ἢ πείνα, ἀναλαμβάνει τὴν προτέραν εὐστροφίαν καὶ εὐκίνησιν καὶ θηριώδιαν, καὶ τρέχει εἰς ἀναζήτησιν

νέας λείας, ἔρχον ἀνα μέσον τῶν ὑψηλῶν θάμνων, ἐλίσσόμενον περὶ τοὺς κορμούς τῶν δένδρων, ἔτοιμον να ἐπιπέσῃ. Παρὰ τοὺς ποταμούς κολυμβηταὶ οὐδὲν το ἀναχατίζει: οὐδὲν το σταματᾷ. Δυστυχία εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ εὐρεθῇ ἀντιμέτωπος τοῦ τρομεροῦ τούτου ἔρπετοῦ, χωρὶς να ἔχη

καλὸν ὄπλον καὶ χεῖρα ταχέαν καὶ ἀσφαλῆ. ‘Αλλ’ αἱ ἀντιλόποι καὶ αἱ δορκάδες καὶ τὰ ἄλλα χαρίεντα ζῷα τῆς ἐρήμου ἔχουν ὡς μόνον ὄπλον τὴν ταχύτητα, τῶν λεπτῶν καὶ νευρωδῶν τῶν κνημῶν: διὰ τούτου δὲν κατορθοῦν πάντοτε να διαφεύγουν τὰς θανατηφόρους περιπτώξεις τοῦ ἐχθροῦ των.

ΜΗ ΚΟΙΜΑΣΑΙ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Μὴν κοιμάσαι ἐστὸ τραπέζι, θὰ κρυώσῃς δίχως ἄλλο, ὁ βοριάς δὲν χωρατεύει καὶ ὁ χειμῶνας δὲν γελᾷ: τώρα εἶσαι μικρούλακι, μα σὺν γίνῃς πῶς μεγάλο θὰ πεισθῆς πῶς ἡ ἀρρώστιας ἔχουν βάσανα πολλὰ.

Σῦρε ἐτὴν εἰκόνα, στάσου με κατάνυξι μεγάλη, σταύρωσε τὰ δύο σου χεῖρα, προσευχήσου με καρδιά, βγάλε τὰ φορέματά σου καὶ γλυκοκοιμήσου πάλι ὅπως κάνουν κάθε βράδυ ὅλα τὰ καλὰ παιδιὰ.

‘Επειτα, δέν το γνωρίζεις, δέν σου τῶπεν ἡ μαμά σου πῶς αὐτὸ εἶν’ ἀταξία καὶ ὁ Θεός τὴν τιμωρεῖ; Ὑπναρῶ, πού κλέβεις ὕπνου, σήκω πλέον καὶ ετοίμασόν να πλαγιάσῃς ἐστὸ κρεβάτι γιὰτ’ ἡ νύκτα προχωρεῖ.

Κι’ ὅταν θὰ χορτάσῃς ὕπνου, μόλις θάχη ξημερώσῃ ἀφήσε τὸ στρῶμ’ ἀμέσως καὶ εἶν’ ἡ ὥρα βιαστικῆ, τρέξε ἐστὸ σχολεῖδ με βία καὶ με προθυμία τόσο να μὴν πάρῃς ἀπουσία καὶ τιμωρηθῆς καὶ ἐκεῖ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΔΒΗΧ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΜΑΣ

Η κληρώσις τῶν δώρων μας, ἡ ὁποία εἶχεν ἀρτισθῆ διὰ τὴν 16 Ἰανουαρίου ἀναβάλλεται.

Ἐπειδὴ ὄρισamen πολὺ μικρὸν διάστημα καὶ πολλοὶ συνδρομηταὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἰδίως, δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ἀναφανθῶσιν τὴν ἐγγραφήν των, καὶ ἐπειδὴ εἰς ἄλλους πολλοὺς ἀνταποκριταὶ μας, ὡς καὶ συνδρομηταὶ, ἐνεργοῦντες ὑπὲρ τῆς «Διαπλάσεως» παρεκάλεσαν νὰ παρατείνωμεν τὴν προθεσμίαν διὰ νὰ διυνηθῶν νὰ ἐγγράψωσιν περισσοτέρους ἀκόμη συνδρομητάς, χωρὶς νὰ ποικλεισθῶσιν οὗτοι τῆς κληρώσεως.— διὰ τοῦτο ἀπεφασίσamen νὰ ἀναβάλωμεν ἐπὶ ἐνὰ μῆνα ἀκόμη τὴν κληρώσιν τῶν δώρων μας, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ὁ ρ ἰ σ μ ἔ ν ω ς ἐν τῷ Γραφεῖω μας τὴν 18 Φεβρουαρίου ὑμῶν Κυριακὴν καὶ ὅταν 11 π. μ. ἐπὶ παρουσίᾳ Ἐπιτροπῆς καὶ παντὸς ἐκ τῶν ἐν Ἀθίνας ἐνδιαφερομένων.

Εἰς τὴν κληρώσιν θὰ λάβωσιν μέρος, ἐκτὸς τῶν ἴδην ἀναφανθάντων ἢ ἐγγραφέντων νέων, καὶ ὅλοι οἱ οὐκ ἀναφανθόντων τὴν ἐγγραφήν των ἢ θὰ ἐγγραφῶσι διὰ πρώτῃν φορὰν εἰς τὴν «Διαπλάσιν τῶν Παιδῶν» μέχρι τῆς 17 Φεβρουαρίου 1896.

Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ συνδρομηταὶ μας δὲν θὰ δυσαρεστηθοῦν διὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν ἀναβολὴν, ἀφ' οὗ γίνεται πρὸς τὸ καλὸν τῆς ἀγαπητῆς τῶν Διαπλάσεως καὶ διὰ νὰ μὴν ἀδικηθοῦν καὶ οἱ πολὺ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν διαμένοντες ἀνάδελφοί των.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ διδασκάλισσα ἀπὸ πολλῆς ὥρας προσπαθεῖ νὰ κέρη τὸν μικρὸν Δημητράκη νὰ ἐνηνοσήσῃ ὅτι δισύλλαβος λέξις εἶνε ἐκείνη ἡ ὁποία ἔχει δύο συλλαβάς.

- Τὸ ἐνόησες; τὸν ἑρωτᾷ.
- Τὸ ἐνόησα! λέγει ἐπὶ τέλους ὁ Δημητράκης.
- Λοιπὸν, π' ἐμου μίαν λέξιν δισύλλαβον.
- Νάτι!
- Δυσωπία! Καὶ μοι εἶνε δισύλλαβος.
- Διότι ἔχομεν δύο μᾶτια, ἀπαντᾷ βριαμβευτικῶς ὁ Δημητράκης.

Ἐπιτομή ἐπὶ τῆς Κοκῆς.

Ὁ Καθηγητής: Πόσα ἔτη διήρκεσαν ὁ τρεακονταετῆς πόλεμος;

Ὁ Μαθητής: Δὲν το λέγει τὸ βιβλίον μου, κύριε καθηγητά.

Ἐπιτομή ἐπὶ τῆς Ἀλφῆδος τοῦ Κέλμου.

ἈΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐντελὴς, εὐχαριστῶ μὲν ἀπὸ τὸ πρῶτον μου φύλλον, τὸ ὁποῖον τόσοσ σου ἔρησεν, ἀγαπητὴ Κόδρη! Διότι αἱ εἰκόνας τὸ δὲν ἴσαν ὅσας τὰς; ἐπεθουμου. Ἀλλὰ φαντάσού δι τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἠσθένησεν ὁ ποιητογράφος καὶ ἔδωσα τὰς εἰκόνας εἰς ἄλλον, ὃ ὁποῖος τὰς ἐξέτελεσεν ἐν μεγάλη βία. Διὰ τοῦτο δὲν ἐπέτυχαν πολὺ, προπάντων ἡ Ἀδρῆ τῆς Πρωτοχρονιάς, ἡ ὁποία εἶνε Νύξ, καὶ ἐκ τοῦτου προῆλθε καὶ ἡ μικρὰ βραδυτῆς περὶ τῆς ἔκδοσιν τοῦ φύλλου, διὰ τὸ ὁποῖον κατεστησεχωρήθη. Ἐκρηψε νὰ σὲ εἶχα ἐδῶ νὰ ἐβλεπες κατὰ πόσαν προσκομμάτων καὶ δυσχερειῶν παλαιῶν, πόσαν κοπιᾶσθαι εὖ καταρίσω τὸ φύλλον μου εὐπρόσωπον. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἡ θερμὴ ἀγάπη τῶν μικρῶν μου φίλων με βαναποποιεῖ δι' ἑαυτοῦ!

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὀρεῖας σου εὐχὰς, Ἑλληνίς Καλλιτέχνις! Ὁ θαυμαστὸς τῶν Ὁραίων Τεχνῶν δὲ ἴδη σημερον δι ἐπιθυμῆς νὰ μάθης τὸ ἀληθὲς ὄνομά του.

Μοὶ ἀρετὴ ἡ καλή σου διάθεσις ἀγαπητῆ Αἰ. τοῦ Φαλλῆρου. Μὴ σενοχωρῶσαι ἐν δὲν κατορθώσης τίποτε μέχρι τέλους.

Εἰς τὴν προσφιλεῖ Θερινῇ Νύκτι, ἐπέστειλα τὸ βραβεῖόν της, Πλανωκίτης Ἀθηνῶ. Σὰς φίλῶ καὶ ἐὸς δύο με πολλὴν ἀγάπην.

Μὲ καθιστᾷς ὑπερήφανον μετὰ τὰς τόσοσ κολακευτικὰς σου ἐκφράσεις, Σερὰβωρ Γεωγράφος Ἐχάριον πολὺ πού ἐραθα δι ἐγίνες καλά. Σοὺ ἐστειλα ὃ τι μοὶ ἐξήγησες.

Θὰ ἐλαβες ἤδη τὸ βραβεῖόν σου, Ἡρωϊκὴ Πάργα, καὶ εἰς ἀνωτέρα, Ἄ, ἐδῶ κάμνει φέτος πολὺ κρῶσ καὶ, νὰ σοὶ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ἐξήλμισα διαν ἀνέγνωσα τὰ περὶ τοῦ ὄραίου σας καιροῦ. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ νῆσός σας εἶνε ἡ εὐτυχὴς χώρα τῆς αἰωνίας ἀνάγκης, τὴν ὁποῖαν ἀνακρούσῃσαι οἱ ποιηταί. Ἄν δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ μένω εἰς τὰς Ἀθῆνας, ἔπειτα θὰ ἦρξην εἰς τὴν Κερκυρᾶν.

Ῥεῖμα τῶν Ἑλλήσποντων, ἡ ἐπιστολή σου πολὺ πολὺ μ' εὐχαρίστησεν. Ἀπονήεις ἔραμα ἀγάπης καὶ εὐκρινείας. Ἐλπίζω ἐπὶ αὐτὸ τὸ ἔτος θὰ μοὶ γράψῃς συχνότερα καὶ σοὺ στέλλω ἕνα ἐγκάρδιον ἄσπασμόν.

Πολὺ, πολὺ ἐλύπηθην διὰ τὸν θάνατον τοῦ τολμητοῦ σου πατρὸς, Ὁραία Κερκυρα! Ποὺ νὰ εἶρα κανεὶς λόγους παρηγορίας εἰς τόσοσ σο θαρῶν δυστύχημα! μόνος ὁ Θεός, ὃ ὁποῖος ἐπιπέσει ἐπ' ἑλῶν τῶν πτωχῶν σου, ἠξέουρει νὰ ἐσταλάξῃ βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὰς καρδίαν τῶν πενθόντων! Αὐτὸν παρακαλῶ νὰ θεραπεύῃται ταχέως τὴν πληγὴν τῆς ἀγαπητῆς μου φίλης.—Διὰ βραβεῖον νὰ ἐκλέξῃς ἕνα τόμον ἐκ τῶν μὴ υπερτιμημένων. Γρίφος γαλλικός δὲν δημοσιεύω.

Εὐχαρίστησες ἐκ μέρους μου τοὺς γονεῖς σου, ἀγαπητὴ Φοῖβε Ἀπολλων, διὰ τὴν τόσοσ ἐκτίμησιν, τὴν ὁποῖαν τρέφουσι πρὸς ἐμὲ προσνοῦντες ὅτι ἀὴ Διάπλσις εἶνε περιοδικὸν ἀναγνωρισμένον ὑπ' ἑλῶν ὡς μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του. Τὸν καίμενον τὸν Παναγιώτην! ἠδὲν ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶπα δι ἐδίδετο καὶ τὸ ἐξίφρασεν ἄστω τῷ πρῶτω.

Ὁραιοτάτη ἡ κακομοίαις σου, Ἀστεικὴ Νύξ, καὶ ἀληθινὰ χαριτωμένη τὸ γραμματικῶν σου. Ἄν εἶχα χωρὸν θὰ τὸ ἐδημοσίευσαι ἐδῶ ὁλόκληρον Ἰδὲ τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ προσηγουμένου φύλλου ἐκεῖ λέγω καὶ διὰ τὰς χριστιανῶν.

Εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μου φίλους: Π. Καρλῆν, Πέτρην Μ. Σχίφλις, Ἀρδρεῖον Σουλιώτην, Μαντῆριον τῶν Τροφανῶν, ὡς καὶ τὸν ἀδελφόν σου Πέτρον, στέλλω πολλοὺς πολλοὺς ἄσπασμούς.

Καλὰ σοὺ μοὶ γράφεις, ἀγαπητῆ μου Λευκὴ Βαλέντα, ἀλλὰ καὶ πῆλιν ἐλαθρόνησες νὰ ὑπογράψῃς τὰς λύσεις σου, νὰ βάλῃς τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ τὴν ἡλικίαν σου. Δὲν εἶσα, νὰ μὴ σε ξεχάσῃς; Ἰδὲ δύο ὄρους τοῦ Διαγωνισμοῦ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΛΕΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 18 Φεβρουαρίου.

20. Μισοκλειδόν.

Ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἡρακλῆτος, ἡ Ἴρις, ὁ Ἀπόλλων ἡ Ἀθήνηρα, ὁ Διολος προσεὶ καὶ ὁ Σόλων προσηφῶσιν τὰ συστατικά που πρέπει ζήτησῃς ἀν θέλῃς ἕνα ποιητὴν ἀρχαίον νὰνασταθῇς.

Ἐπιτομή ἐπὶ τῆς Ἑλληνίδος; Καλλιτεχνίδος.

21. Στοιχειδωγράφος.

Ἐν εἰς ἐν ἐπίθετον κερὰλῃν καὶ ὄρην κολλήσῃς

Ἐν τοπικὸν ἐπίρρημα εὐδὲς θὰ ἀπαντήσῃς
Ἐπιτομή ἐπὶ τοῦ Λουκουρίου.

22. Κυθόλαξον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΒΕΙΜΝΟΟΠΗΡΡΣΣΩΩ σχηματίσθωσιν κυθόλαξον τοῦ ὁποῖου μία ἐκ τῶν τεσσάρων λέξεων νὰ εἶνε πρόθεσις.

Ἐπιτομή ἐπὶ Ἀρχαῖου τοῦ Μισσηματικῶν

23. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἕταρον ἡ Σῦρος σοὶ παρέχει, τὸ δεύτερον δὲ πάντοτε 'ς τὰς ἀνιθεῖσις τρέχει. Διὰ τὸ τρίτον ἀπορεῖς; 'ς τοὺς μῆνας νὰ ζήτησῃς. Τὸ τέταρτον ὀ ἰ τρομαρὰ τῆς γῆς ἴνε δονήσῃς; καὶ πρὸ τοῦ πέμπτου ταπεινῶς πᾶς τὸν αὐχέναι κύπτει.] Ἀντωνυμία ἔπατα. Αὐτὸ δ ῥόμβος κρύπτεται.
Ἐπιτομή ἐπὶ Παναγιώτην Π. Περρρρ

24. Παιγγιον.

Ν' ἀναγνώσῃ ἢ κατωθὶ ἐπιγραφή:

A P H P

A M K I

H T A Σ

Γ I K A

Ἐπιτομή ἐπὶ Γραμματοβούλου Θ. Ζωιστοπούλου

25-29. Μαγικόν γράμμα.

Τῆ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἕκάστην τῶν κατωθὶ λέξεων νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλα τόσαι λέξεις: Ὁμαλός, ὅσις, Ἰαίνος, τὰς Ἀκρίτος.
Ἐπιτομή ἐπὶ τοῦ Ἀνδρέου Ἐρμησιόπου

30. Διεπλή ἀκροστοχίαι

Τὰ ὀρθῆ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελεῖται γνωμικῶν ἐκ δύο λέξεων, τὰ δὲ τρία πῶλιν τῆς Ἑλλάδος
1. Πόλις τῆς Ἀραβίας 2. Θεὰ 3. Νῆσός τῆς Ἑλλάδος; 4. Γυνὴ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου 5. Δίμην τῆς Ἑλλάδος. 6. Ὅπλον τῶν ἀρχαίων 7. Ὄρυκτόν. 8. Νοκὸς τῆς Ἑλλάδος. 9. Πόλις τῆς Ἰταλίας.
Ἐπιτομή ἐπὶ τοῦ Μαιτοῦ

31. Φωνημεντολίποι

φλ-φλ-στλ-πλ-τλ-πλ.
Ἐπιτομή ἐπὶ τοῦ Φοῖβου Ἀπάλτιου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν δοκίμων, τῆς 4-11 Νοεμβρίου -896
893. Κάπρος (Κ, πρὸς).—**894.** Ἀριστείδης (Ἄρως, τί, δίς).—**895.** Θέρος, Θεός.—**896.** Κρίσπος.—**897.**

Μ | Ι | Δ | Α | Σ | Κ | Ρ | Ε | Ο | Ν |

Δ
Ν
Ι

Α
Α
Α
Α

Ι | Θ | Δ | Κ | Η | Θ | Α | Σ | Ο | Σ |

898-904. Ἡ ἀνταλλαγή γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων μ καὶ ι, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: Πρίαμος, Μάρια, τίμιος, μόλις.—**902-903.** 1. Σόλων. 2. Χαίλων.—**904.** ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ (1. ΔΗμητῆρ. 2. ΜΟΣχα. 3. ἘΡως 4. ΝΗΣΣος).—**905.** Πειθαρχίην δὲς Θεῷ μύλλον ἢ ἀνθρωπίνος.—**906.** Τῆ ἀχαριστία ἔπατα ἡ ἀνοσιγούτια.